

цата на хората отъ нейната пѣсенъ. Тя пѣше съ пълни гърди, лѣше се нейниятъ сладкъ гласъ, но очитѣ ѝ гледаха все на тамъ, къмъ градината, къмъ момичетата съ бѣлитѣ дрехи. Ана пѣше, събираха се хора да я слушатъ, а душата ѝ бавно се наливаше съ мъжа. Какви сж били нейнитѣ досегашни надежди, каква е нейната радостъ предъ тия хубави момичета, съ вѣнчета на главитѣ? Може би, затова пѣсенъта ѝ ставаше все потжна, леко се носѣше изъ слънчевия въздухъ, спираше въ душитѣ на слушателитѣ, за да имъ разкаже голѣмата мъжа на малкото момиче отъ катуна. Очитѣ на хората станаха влажни, по странитѣ на нѣкои потехаха сълзи.

Мнозина почнаха да обръщатъ главитѣ си назадъ, къмъ мургавото циганче. Учителътъ свърши, момичетата слѣзоха отъ сцената, но Ана пѣше своята тжна пѣсенъ. Циганинътъ свирѣше съ цигулката, гледаше събранитѣ хора и мислѣше, колко пари ще събере наведнажъ. Но тука стана нѣщо неочаквано. Между хората се провираше учителътъ. Той се изправи предъ момичето и дълго стоя захласнатъ въ пѣсенъта му. Когато Ана свърши пѣсенъта, учителътъ се спушна къмъ нея.

— Кой те научи на тая пѣсенъ?

— Никой — отговори смутено момичето.

— Ти пѣешъ много хубаво.

Тя наведе очи. Циганинътъ се изправи.

— Чорбаджи, дай нѣкоя пара на момичето!

— Твое момиче ли е?

— Мое — гордо се изпѣчи циганинътъ.

Ала една нисичка, сбърчена бабичка въ селска забрадка и кошничка въ ржка, се приближи до Ана, вгледа се въ очитѣ ѝ и учудено извика:

— Боже, Боже, та не си ли ти Ана?

— Какво! — извика циганинътъ.

— Това е нашенско момиче, отъ село е.

— Момичето е мое! — кресна циганинътъ.